

29 JACZ/KK

**KOMISARIAT POLICJI
W KRAKOWIE**

10 L.dz. 05.05.2022

Sygn. akt II. K. 407/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Dębicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSR Beata Stój

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Jedynak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków – Śródmieście
Wschód w Krakowie Radosława Przybyły

w sprawie karnej Zbigniewa Kękusia

oskarżonego o czyny z art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 12 k.k. i inne

postanawia

- I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. i art. 102 k.k.
umorzyć postępowanie karne przeciwko Zbigniewowi Kękusiowi o to, że:

1. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 12 lipca 2004 r. w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl znieważyli prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie Włodzimierza Barana w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, używając wobec niego słów obraźliwych, i pomówił go o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć go w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla pełnionego przez niego stanowiska,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 12 k.k.

2. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r. w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do

2017C214 6.6.

KOMISARIAT POLICJI IV
W KRAKOWIE

27.06.17 Rl

L.dz.

dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył publicznie Wiesławę Zoll, używając wobec niej słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu adwokata,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył SSR delegowaną do Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału IX Rodzinnego Agatę Wasilewską-Kawalek w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył SSR delegowaną do Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału IX Rodzinnego Izabelę Strózik w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do

dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył Sędzię Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału IX Rodzinnego, Ewę Hańderek w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

6. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył Sędziego Sądu Apelacyjnego Jana Kremiera w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, używając wobec niego słów obraźliwych, i pomówił go o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć go w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył Sędzię Sądu Apelacyjnego w Krakowie Marię Kus-Trybek w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego

Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył Sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie Annę Kowacz-Braun w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

9. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył Sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie, pełniącą funkcję Przewodniczącej Wydziału IX Rodzinnego, Agnieszkę Oklejak w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla jej stanowiska,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

10. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył Sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie Teresę Dyrę w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

11. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, znieważył Sędzię Sądu Okręgowego w Krakowie Danutę Kłosińską w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej w opublikowanym piśmie z datą 26 kwiecień 2004 r. słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

12. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, znieważył Sędzię Sądu Okręgowego w Krakowie Jadwigę Osuch w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej w opublikowanym piśmie z datą 26 kwiecień 2004 r. słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

13. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, znieważył Sędzię Sądu Okręgowego w Krakowie Annę Karcz-Wojnicką w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej w opublikowanym piśmie z datą 26 kwiecień 2004 r. słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

14. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, znieważył Sędzię Sądu Okręgowego w Krakowie Małgorzatę Ferek w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej w opublikowanym piśmie z datą 26 kwiecień 2004 r. słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii

publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

15. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r., w Krakowie, za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył Sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie, pełniącą funkcję prezesa Sądu Okręgowego w Krakowie Maję Rymar w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, używając wobec niej w opublikowanym piśmie z datą 1 kwietnia 2005 r. słów obraźliwych, i pomówił ją o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla jej stanowiska,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

16. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r., w Krakowie, za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył Sędziego Sądu Apelacyjnego Krzysztofa Sobierajskiego w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, używając wobec niego w opublikowanym piśmie z datą 17.02.2005 r. słów obraźliwych, i pomówił go o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć go w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu sędziego,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. *umorzyć* postępowanie karne przeciwko Zbigniewowi Kękusowi o to, że:

17. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r., za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, znieważył urząd Rzecznika Praw Obywatelskich, używając wobec piastującego go Andrzeja Zolla słów obraźliwych, i pomówił go o takie postępowanie i właściwości, które mogą poniżyć go w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla piastowanego urzędu,

tj. o przestępstwo z art. 226 § 3 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

18. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. do dnia 12 lipca 2004 r., w Krakowie, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu publicznie, za pośrednictwem portalu internetowego Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zgsopo.webpark.pl, a w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 26 października 2004 r. do dnia 5 lipca 2005 r. za pośrednictwem strony pod domeną zkekus.w.interia.pl, rozpowszechniał wiadomości z rozpraw sądowych prowadzonych z wyłączeniem jawności przed Sądem Okręgowym w Krakowie Wydziałem IX Rodzinnym w sprawie sygn. I CR 603/04 z własnego powództwa o rozwód,

tj. o przestępstwo z art. 241 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

- III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze *przysnać* adwokatowi Robertowi Brykowi z Kancelarii Adwokackiej przy ul. Kraszewskiego 5 w Dębicy ze Skarbu Państwa kwotę 2066,40 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści groszy) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;
- IV. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu *obciążyć* Skarb Państwa.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność:
Staszek / Sekretarz
Magdalena Jedynak

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 15 marca 2016 r.,
sygn. akt II. K. 407/13

W dniu 13 czerwca 2006 r. do Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie wpłynął akt oskarżenia przeciwko Zbigniewowi Kękusowi, któremu zarzucono popełnienie czynów z art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 226 § 3 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 241 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Decyzję Sądu Najwyższego sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dębicy.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2007 r., sygn. akt II. K. 451/06, Sąd Rejonowy w Dębicy skazał Zbigniewa Kękusia za zarzucane mu czyny na karę łączną grzywny, eliminując z opisu wszystkich czynów stwierdzenie, iż oskarżony założył stronę internetową zkekus.w.interia.pl, oraz uzupełniając opisy czynów o stwierdzenie, iż oskarżony dopuścił się ich wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Wyrok uprawomocnił się w dniu 27 grudnia 2007 r.

W dniu 15 września 2010 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie (II. Ko. 283/10) wznowił postępowanie w sprawie Zbigniewa Kękusia odnośnie czynów opisanych w postanowieniu w punktach 1, 3-17, uchylił wyżej opisany wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej tych czynów i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Dębicy do ponownego rozpoznania. Wznowienie nastąpiło na wniosek obrońcy skazanego Zbigniewa Kękusia. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał na uchybienie Sądu Rejonowego, polegające na rażącym naruszeniu praw materialnego przez niewskazanie w opisach wyżej wymienionych czynów wszystkich znamion zarzucanego przestępstwa, opisanych w art. 226 § 1 k.k., którego treść uległa zmianie w trakcie postępowania na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 października 2006 r.

Akta sprawy ponownie trafiły do Sądu Rejonowego w Dębicy, po czym zostały przekazane do Prokuratora Generalnego, po uprzednim zawieszeniu postępowania z uwagi na planowaną przez Prokuratora kasację na korzyść Zbigniewa Kękusia odnośnie dwóch pozostałych czynów, opisanych w postanowieniu w punktach 2 i 18.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt IV. K.K. 272/11, uchylił wyrok SR w Dębicy z dnia 18 grudnia 2007 r. w części dotyczącej tych czynów i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Dębicy do ponownego rozpoznania. Sprawy po wznowieniu i po uchyleniu wyroku w wyniku kasacji zostały połączone do łącznego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Dębicy umorzył postępowanie odnośnie czynów z punktów 1-16, a dwa pozostałe

wyłączył do odrębnego rozpoznania. Orzeczenie to zostało uchylone przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w dniu 27 sierpnia 2013 r., II. Kz. 246/13, wskutek zażalenia oskarżonego. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż należy ustalić konkretne daty, w których doszło do przedawnienia karalności czynów zarzucanych oskarżonemu i wyraźnie określić, dlaczego sąd nie widział możliwości uniewinnienia oskarżonego (k. 4390-4395, t. XXVI).

Sąd zważył, co następuje:

W toku postępowania ustalono, że na stronie internetowej Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca www.zesopo.webpark.pl oraz na stronie zkekus.w.interia.pl umieszczane były pisma Zbigniewa Kękusia, adresowane głównie do sądów, ale także do organów państwowych, w których znieważał i zniesławiał on sędziów Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Krakowie, a także adwokata Wiesławę Zoll oraz znieważał i poniżał ówczesnego Rzecznika Praw Obywatelskich Andrzeja Zolla. Ponadto w pismach tych podawane były informacje o postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w Krakowie z powództwa Zbigniewa Kękusia przeciwko Marii Kękuś o rozwód.

Strona www.zesopo.webpark.pl założona została w dniu 14 grudnia 2001 r. przez Krzysztofa Łapaja – prezesa Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca (pismo Wirtualnej Polski S.A. z dnia 6 lipca 2007 r. z załącznikiem – k. 3040 i 3041, tom XX). Do zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie Włodzimierz Baran dołączył wydruk ze strony www.zesopo.webpark.pl wykonany w dniu 13 kwietnia 2004 r., a zawierający widok strony głównej oraz dwóch pism umieszczonych na stronie, a mianowicie pisma Z. Kękusia z dnia 23 lutego 2004 r. – adresowanego do Sądu Apelacyjnego w Krakowie i z dnia 5 kwietnia 2004 r. – adresowanego do Sądu Okręgowego w Krakowie, a także wydrukowane w dniu 17 grudnia 2003 r. pismo Zbigniewa Kękusia z dnia 16 czerwca 2003 r. – skierowane do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. W dniu 12 lipca 2004 r. do akt dołączono kolejne dwa pisma z tej strony: z dnia 29 czerwca 2004 r. i z dnia 26 kwietnia 2004 r. Autorem obydwóch był Zbigniew Kękuś. Z notatki prokuratora (k. 41, t. I) wynika, że w dniu 12 lipca 2004 r., oprócz wyżej wymienionych pism, na stronie nie było żadnych nowych publikacji oskarżonego. W dniu 5 lipca 2005 r. prokurator ustaliła, że strona Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca została administracyjnie zablokowana (k. 267, t. II).

Z kolei stronę zkekus.w.interia.pl założyła w dniu 26 października 2004 r. osoba, która nie podała swoich danych osobowych (pismo INTERI.PL S.A. z dnia 1 października 2007 r. – k. 3183, tom XX).

W dniu 5 lipca 2005 r. prokurator dołączyła do akt pisma oskarżonego wydrukowane ze strony zkekus.winteria.pl. Są to pisma z dat: 1.04.2005 r., 2.02.2005 r., 2.09.2005 r., 2.11.2004 r., 7.02.2005 r., 7.03.2005 r., 7.03.2005 r. (RPC), 10.01.2005 r., 19.01.2005 r., 20.07.2004 r., 20.08.2004 r., 23.03.2005 r., 24.01.2005 r., 25.02.2005 r., 25.02.2005 r. (RPO), 25.10.2004 r., 25.10.2004 r. (MS), 27.01.2005 r., 27.08.2004 r., 27.12.2004 r., 28.01.2005 r., 29.09.2004 r., 17.02.2005 r., 28.04.2005 r.

W piśmie z dnia 23 lutego 2004 r. (k. 5-7, t. I) Zbigniew Kękuś nazywa ówczesnego prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie – Włodzimierza Barana – kłamcą i zarzuca mu, że swoimi działaniami chroni przed kompromitacją profesora Andrzeja Zolla, a na bardzo wiele może sobie, jako prezes, pozwolić. Oskarżony twierdzi, że SSA Włodzimierz Baran lekceważy prawa dziecka, a wręcz nimi gardzi. W piśmie z dnia 26 kwietnia 2004 r. oskarżony pisze: „Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie SSA Włodzimierz Baran „na głowie” niemal stałe, by łamiące, obowiązuje w Polsce prawo Sędziny Wydziału XI Cywilnego-Rodzinnego ... spokojnie, bezkarnie mogły sobie w dalszym ciągu ... łamać to prawo” (k. 69-70, t. I). W piśmie z dnia 29 czerwca 2004 r. Zbigniew Kękuś zarzuca SSA Włodzimierzowi Baranowi, że przesyła mu białymie odpowiedzi, poświadcza nieprawdę, lekceważy sprawę łamania przez swoich podwładnych praw obywatelskich, jest stronnikiem i obrońcą sędziowskiej patologii i jest przykładem niegodnym naśladowania (k. 140-141, t. I). W piśmie z dnia 23 lutego 2003 r. Zbigniew Kękuś stwierdza, iż pokrzywdzony całkowicie lekceważy obowiązujące w Polsce prawa dziecka i gardzi nimi (k. 7, t. I).

Wobec Wiesławy Zoll, adwokata reprezentującego jego żonę w postępowaniu o rozwód, oskarżony używa w swoich pismach określeń: oszustka, kłamca (pismo z dnia 5 kwietnia 2004 r., k. 10, t. I), moralne dno, lekceważące prawo zero (pismo z dnia 16 czerwca 2003 r., k. 13, t. I), nikiemnik (pismo z dnia 16 czerwca 2003 r., k. 20, t. I), całkowicie zdemoralizowane, żenujące moralne dno (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 107, t. I), pełna tupeu, pełna kłamca i oszustka (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 122, t. I), prymitywny, ichorliwy, zwyrodniały kłamca (pismo z dnia 7 marca 2005 r., k. 362, t. II), najzwyklejsza oszustka, kłamca, poświadczająca nieprawdę, karygodnie, instrumentalnie traktująca dzieci (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 406, t. II), pozbawiona skrupułów kłamca i oszustka (pismo z dnia 29 czerwca 2004 r., k. 44, t. I). Zbigniew Kękuś zarzuca Wiesławie Zoll kłamstwa i oszustwa popełnione w trakcie postępowania z jego powództwa oraz nikiemne i nieetyczne traktowanie jego małoletnich dzieci (pismo z dnia 23 lutego 2004 r., k. 6, t. I). Ilo. że okłamuje Sądy, powołuje się na nie istniejące zaświadczenia, okazuje pogardę dla dzieci (pismo z dnia 17 lutego 2005 r., k. 572, t. III). Oskarżony, pisząc o działaniach Wiesławy Zoll, używa określenia „zezwierzęcenie obyczajów” (pismo z dnia 27 grudnia 2004 r., k. 535, t. III). Natomiast w piśmie z dnia 17 lutego 2005 r. pisze: „Jak niewiecie potrzeba

w Rzeczypospolitej Polskiej, aby móc bezkarnie obrażać przepisy [...] i ... ludzi. Wystarczy być małżonką Rzecznika Praw Obywatelskich Rzeczypospolitej Polskiej i nosić nazwisko Zoll" (k. 564, t. III).

O sędziach XI Wydziału Cywilnego – Rodzinnego Sądu Okręgowego w Krakowie Agacie Wasilewskiej – Kawalek i Izabeli Strózik oskarżony pisze, iż obydwie są zwyrodniałe, agresywne, niedouczzone, kłamliwe, obrażające przepisy prawa (pismo z dnia 17 lutego 2005 r., k. 587, t. III), obrażają, zniesławiają, poniżają, korzystają z przywilejów wynikających z zawodów, jakie wykonują, stanowisk, jakie zajmują, pozycji w społeczeństwie przynależnej tym stanowiskom, łamią prawa obywatelskie, których przestrzeganie ślubowały (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 120/2, t. I), a .... kłamanie równie lekko im przychodzi, jak łamanie praw obywatelskich (pismo z dnia 29 września 2004 r., k. 548, t. III). W piśmie z dnia 23 lutego 2004 r. Zbigniew Kękuś pisze: „Nie dziwi mnie już także wcale dlaczego na rzeczywiste kłamstwa pozwalają sobie rozpoczynające kariery sędziowskie Sędziny, jak SSR A. Wasilewska-Kawalek i SSR I. Strózik.” (k. 7, t. I).

Pisząc o sędzi Agacie Wasilewskiej – Kawalek Zbigniew Kękuś używa określeń: pozbawiona serca, niedouczzona, ichorliwa, zdziwaczka (pismo z dnia 29 czerwca 2004 r., k. 58, t. I), sprawiająca wrażenie zaburzonej psychiką (pismo z dnia 29 czerwca 2004 r., k. 58 i pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 120, t. I), całkowite moralne dno, stronicza, niesprawiedliwa (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 67, t. I), nierzetelna, stronicza, niedouczzona (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 118, t. I), skrajnie patologiczna postać (pismo z dnia 1 kwietnia 2005 r., k. 280, t. II), okrutna, mściwa (pismo z dnia 2 września 2005 r., k. 313, t. II), zwyrodniała (pismo z dnia 10 stycznia 2005 r., k. 381, t. II). Oskarżony twierdzi, że sędzia posługuje się kłamstwami, łamie prawa dziecka (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 65, t. I), jest służalczą wobec Wiesławy Zoll (pismo z dnia 23 lutego 2004 r., k. 10, t. I), nie umie dobrze pisać po polsku, kompromituje instytucję, ubliża powadze Sądu, jest chroniona przez Rzecznika Praw Obywatelskich (pismo z dnia 16 czerwca 2003 r., k. 15, t. I), okrywa hańbą Sąd (strona główna www.zkekus.w.interia.pl, k. 269, t. II). Zarzuca jej brak kwalifikacji moralnych do wykonywania zawodu sędziego, brak znajomości obowiązującego w Polsce prawa (pismo z dnia 5 kwietnia 2004 r., k. 11, t. I), okrucieństwo wobec dzieci (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 413, t. II), znęcanie się nad jego synem (pismo z dnia 23 marca 2005 r., k. 457, t. II i pismo z dnia 28 kwietnia 2005 r., k. 604, t. III), uległość wobec stron (pismo z dnia 29 września 2004 r., k. 551, t. III).

Oskarżony nazywa SSO Izabelę Strózik sędziną – kłamcą (pismo z dnia 2 listopada 2004 r., k. 331, t. II), sędziną – lizusem, która karierę opiera na służalczości wobec Wiesławy Zoll, „zamiast na mocnym gruncie przestrzegania prawa” (pismo z dnia 29 czerwca 2004 r., k. 57, t. I), moralnym, kłamliwym dnem (pismo z dnia 2 lutego 2005 r., k. 297, t. II), niedouczonym kłamcą (pismo

z dnia 20 lipca 2004 r., k. 413, t. II), zdemoralizowaną nadanymi jej przywilejami niezależności i niezawisłości (pismo z dnia 2 lutego 2005 r., k. 302, t. II). Zarzuca jej posługiwanie się kłamstwem i łamanie praw dziecka (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 65, t. I), służalczość i całkowite podporządkowanie kłanczy Wiesławie Zoll (pismo z dnia 5 kwietnia 2004 r., k. 10, t. I), nieznajomość prawa (pismo z dnia 5 kwietnia 2004 r., k. 9, t. I), nieuczciwość i brak kwalifikacji merytorycznych do wykonywania zawodu sędziego (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 69, t. I), pogardę dla prawa i brak kompetencji (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 115/2, t. I).

Sędzia Agneta Wasilewska – Kawalek prowadziła sprawę z powództwa Zbigniewa Kękusia przeciwko Marii Kękus o rozwód jako trzeci (po L. Siedlarz – Kaperze i E. Hańderek) referent tej sprawy, zaś Izabela Strózik była w składzie Sądu, który w dniu 21 maja 2003 r. wydał w tej sprawie wyrok.

Ewa Hańderek, drugi referent sprawy rozwodowej oskarżonego, nazywana jest przez niego w pismach nierzetelną, niesprawiedliwą, stronną, niedouczonej (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 118/1, t. I), z patologiczną, zwyrodniałą osobowością (pismo z dnia 2 września 2005 r., k. 318, t. II). Oskarżony pisze, iż Ewa Hańderek jest okrutna wobec dzieci i łamie ich prawa (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 119/2, t. I), że cechuje ją najzwyklejsza, prymitywna buta i arogancja oraz bezprzykładna stronnictwo (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 412, t. II), że sędzia „drwi, kpi i szydzi z prawa do ochrony zdrowia” (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 412, t. II), że posługuje się kłamstwami (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 65, t. I). W piśmie z dnia 29 czerwca 2004 r. oskarżony pisze, iż SSR Ewa Hańderek bezustannie łamie prawo (k. 56, t. I), a w piśmie z dnia 16 czerwca 2003 r., że okazuje „bezprzykładną stronnictwo, nierzetelność, uległość wobec patologicznych zachowań” żony Zbigniewa Kękusia i jej pełnomocnika adwokat Wiesławy Zoll (k. 13, t. I; i prawa są jej obec (k. 19, t. I).

Sędziowie Sądu Apelacyjnego w Krakowie Jan Kremer, Maria Kus – Trybek i Anna Kowacz – Braun nigdy osobiście nie zetknęli się ze Zbigniewem Kękusem, a jedynie w dniu 4 marca 2002 r. rozpoznawali zażalenie oskarżonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie (k. 1117, t. VII). To wystarczyło oskarżonemu, aby w późniejszych pismach zarzucać sędziom, iż prawa są im obec (pismo z dnia 16 czerwca 2003 r., k. 19, t. I), a opisując ich postępowanie używać określenia „zezwierzenie obyczajów” (pismo z dnia 27 grudnia 2004 r., k. 535, t. III).

Sędzia Agnieszka Oklejak była przewodniczącą XI Wydziału Cywilnego – Rodzinnego SO w Krakowie, przed którym toczyła się sprawa Zbigniewa Kękusia o rozwód. Również nie zetknęła się osobiście z oskarżonym, ale kilkakrotnie podejmowała czynności w jego sprawie, np. była w składzie Sądu rozpoznającego wnioski Zbigniewa Kękusia o wyłączenie sędziów jej wydziału. W swoich pismach oskarżony pisał o Agnieszce Oklejak, że poświadczyla nieprawdę, okłamała Rzecznika Praw Dziecka (pismo z dnia 10 stycznia 2005 r.,

k. 375, t. II), okrywa hańbą siebie i Rzeczpospolitą Polską (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 70, t. I), cechuje ją bezgraniczna stronniczość, lekceważenie konstytucyjnych obowiązków (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 65, t. I), ma ograniczoną zdolność do kierowania swoim postępowaniem (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 66, t. I). Zbigniew Kękuś pisze o sędzi, jako przewodniczącej wydziału, iż zarządza sforą pozbawionych serca, niedouczonej, wchodzących, zdziwaczalych, okrutnych i sprawiających wrażenie zaburzonej psychicznie sędzin (pismo z dnia 29 czerwca 2004 r., k. 58, t. I), a sama pretenduje „zapewne do tytułu najbardziej cwanej sędzi Rzeczypospolitej Polskiej” (pismo z dnia 28 kwietnia 2005 r., k. 613, t. III). Ponadto w piśmie z dnia 16 czerwca 2003 r. oskarżony pisze m. in. o sędzi Agnieszce Oklejak, że prawa są jej obce i że z okrucieństwem traktuje jego dzieci (k. 19, t. I).

Zbigniew Kękuś o kolejnej sędzi referent w jego sprawie rozwodowej – Teresie Dyrdze – pisze, iż nikczemnie uczestniczy w postępowaniu z jego powództwa (pismo z dnia 28 kwietnia 2005 r., k. 608, t. III), jest nierzetelna, niesprawiedliwa, stronnicza, niedouczonej (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 118/1, t. I), kłamliwa, obrażająca przepisy prawa (pismo z dnia 1 kwietnia 2005 r., k. 288, t. II), agresywna, zwyrodniała (pismo z dnia 17 lutego 2005 r., k. 587, t. III), lekceważy obowiązki konstytucyjne, łamie prawa dziecka i posługuje się kłamstwami (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 65, t. I), nie zna prawa albo świadomie nie chce go przestrzegać (pismo z dnia 2 września 2005 r., k. 310, t. II), bezustannie drwi, kpi i szydzi z przepisów i poleceń przełożonych (pismo z dnia 24 stycznia 2005 r., k. 466, t. III), kompromituje Sąd Okręgowy w Krakowie, wymiar sprawiedliwości (pismo z dnia 25 lutego 2005 r., k. 489, t. III) i zawód sędziego (pismo z dnia 25 października 2004 r., k. 507, t. III), brakuje jej kwalifikacji merytorycznych (pismo z dnia 25 lutego 2005 r., k. 482, t. III i pismo z dnia 7 lutego 2005 r., k. 340, t. II) i moralnych do wykonywania zawodu sędziego, jest bezprzykładnie kłamliwa, obrażająca przepisy (pismo z dnia 25 lutego 2005 r., k. 484, t. III i pismo z dnia 7 lutego 2005 r., k. 340, t. II). Określa ją mianem „do cna zdeprawowanego osobnika” (pismo z dnia 25 lutego 2005 r., k. 475, t. III). W piśmie z dnia 29 czerwca 2004 r. oskarżony twierdzi, że SSO Teresa Dyrda „nie zna podstawowych, wynikających z Konstytucji RP praw obywatelskich” (k. 57, t. I).

Danuta Kłosińska, Jadwiga Osuch, Anna Karcz – Wojnicka i Małgorzata Ferek nie poznały osobiście Zbigniewa Kękusia, a jako orzekające w XI Wydziale Cywilnym – Rodzinnym Sądu Okręgowego w Krakowie rozpoznawały jego wnioski o wyłączenie sędziego. Oskarżony pisze o nich, iż dowiodły swojej bezgranicznej stronniczości, lekceważąc całkowicie konstytucyjne obowiązki bezstronności i sprawiedliwości, że mają bardzo ograniczoną zdolność do kierowania swoim postępowaniem (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 65, t. I). Danuta Kłosińska dodatkowo akceptuje

patologię, a jej zachowanie to bezprzykładna kompromitacja (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 65, t. I). O wszystkich sędziach Wydziału XI Zbigniew Kękuś pisze: „Czy w tym Wydziale są w ogóle ... normalne Sędziny? Normalne, to znaczy takie, które posiadają potrzebne do wykonywania zawodu Sędziego kwalifikacje merytoryczne i moralne, które potrafią samodzielnie zająć stanowisko w zgłaszanej im przez stronę postępowania sprawie. Jak nie okrutne dla chorego dziecka, pozbawione wszelkich kwalifikacji do wykonywania zawodu Sędziego kłamcy, to nie potrafiące samodzielnie kierować swym postępowaniem i w ostateczności ... broniące okrutnych kłamców, samodzielnie z ich własnej woli ... 'ubezwłasnowolnione'. Paranoja i patologia” (pismo z dnia 26 kwietnia 2004 r., k. 69, t. I).

Ówczesna Prezes Sądu Okręgowego w Krakowie Maja Rymar określana jest przez oskarżonego jako postać „wyjątkowo, szczególnie wstrętne” (pismo z dnia 1 kwietnia 2005 r., k. 279, t. II), która prezentuje żalostną, ohydą i nieczystą postawę. .... tchórzliwie chowa 'głowę w piasek' przed odpowiedzialnością, wynikającą z zajmowanego przez nią odpowiedzialnego, prestiżowego, darzonego zaufaniem społecznym stanowiska Prezesa Sądu” (pismo z dnia 1 kwietnia 2005 r., k. 280, t. II) i skompromitowała Sąd ukryciem, zatajeniem jego wniosku (pismo z dnia 1 kwietnia 2005 r., k. 282-283, t. II).

Z oskarżonym nie zetknął się też osobiście Sędzia Sądu Apelacyjnego w Krakowie Krzysztof Sobierajski, który był jedynie w składzie Sądu rozpoznającego jedno z zażaleń Zbigniewa Kękuśa. Oskarżony w swoim piśmie z dnia 17 lutego 2005 r. nazywa go kłamcą, poświadczającym nieprawdę (k. 578, t. III), twierdzi, że cechuje go najzwyklejsze cwaniactwo (k. 579, t. III) i że sędzia manipuluje faktami (k. 581, t. III).

Zbigniew Kękuś w swoich pismach lży i znieważa również Andrzeja Zolla, który od dnia 30 czerwca 2000 r. do dnia 15 lutego 2006 r. pełnił funkcję Rzecznika Praw Obywatelskich. Oskarżony twierdzi, że rzecznik sprzeniewierzył się ślubowaniu Konstytucji (pismo z dnia 5 kwietnia 2004 r., k. 11, t. I), kompromituje urząd, jaki sprawuje (pismo z dnia 16 czerwca 2003 r., k. 13, t. I), gwałci prawami dzieci, wykorzystuje stanowisko do uprawiania „prywaty w najczystszej postaci” (pismo z dnia 29 czerwca 2004 r., k. 59, t. I), wspierania żony Wiesławy Zolli, która była pełnomocniką Marii Kękuś w postępowaniu o rozwód (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 407, t. II) i ochrony Teresy Dyrki (pismo z dnia 27 grudnia 2004 r., k. 534, t. III), nie jest wierny Konstytucji, nie strzeże prawa, nie kieruje się w postępowaniu prawem i zasadami współżycia i sprawiedliwości, nie jest bezstronny, nie strzeże godności stanowiska (pismo z dnia 20 lipca 2004 r., k. 422, t. II), nie spełnia warunków stawianego kandydatowi na Rzecznika Praw Obywatelskich (pismo z dnia 17 lutego 2005 r., k. 587, t. III). Nazywa go całkowicie pozbawionym honoru, ambicji tchórzem schowanym za średniego szczebla urzędnika Ministerstwa Sprawiedliwości (pismo z dnia 16 czerwca 2003 r., k. 19, t. I), zwyrodniałym Rzecznikiem Praw Obywatelskich (pismo z dnia

10 stycznia 2005 r., k. 581, t. II), okrutnikiem, gardzącym dobrem, nawet zdrowiem dziecka (pismo z dnia 27 grudnia 2004 r., k. 534, t. III), zwyrodniałcem, rzadkim i najzwyklejszym tchórzem (pismo z dnia 17 lutego 2005 r., k. 569 i 582, t. III). Oskarżony twierdzi, że postępowanie Rzecznika jest modelową ilustracją doskonałej, wzorcowej protekcji, a sam Rzecznik obrońcą sędziowskiej patologii (pismo z dnia 17 lutego 2005 r., k. 587, t. III).

We wszystkich wyżej wskazanych pismach Zbigniew Kękuś rozpowszechniał materiały z postępowania ze swojego powództwa o rozwód, toczącego się przed Sądem Okręgowym w Krakowie pod sygnaturą XI CR 603/04, opisując przebieg postępowania, czynności podejmowane przez sędziów, swoje odpowiedzi na owe czynności, cytując fragmenty zarządzeń i orzeczeń, a nawet umieszczając je w całości jako załączniki (np. do pisma z dnia 20 lipca 2004 r. dołączono wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, który zapadł w sprawie w dniu 29 stycznia 2004 r. oraz kilka postanowień Sądu Okręgowego – k. 439). W piśmie z dnia 16 czerwca 2003 r., opublikowanym na stronie www.zgsop.webmark.pl, oskarżony opisuje przebieg postępowania w swojej sprawie, a także dołącza jako załączniki swoje pisma oraz wnioski składane do sprawy i przedstawia sposoby ich rozstrzygnięcia przez Sąd. Oskarżony przyznaje w swoich pismach, m.in. w piśmie z dnia 20 lipca 2004 r. (k. 119/2, t. I), że celowo zamieszcza te informacje, o czym dokładniej niżej.

Zbigniew Kękuś w swoich wyjaśnieniach złożonych w dniu 15 marca 2011 r. zaprzeczył, aby umieszczał na stronach internetowych swoje pisma. Według oskarżonego czyniły to inne osoby ze Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca bez jego wiedzy i zgody. Oskarżony wyjaśnił też, iż nie on był założycielem strony zkekus.w.interia.pl i nie on był jej użytkownikiem, a osoby ze Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca (k. 3680, t. XXIII), niemniej w piśmie z dnia 30 października 2006 r. oskarżony złożył niektórym z pokrzywdzonych „propozycję”, jak sam to określa, że w przypadku złożenia oświadczeń, iż nie czują się oni pokrzywdzeni w tej sprawie, w ciągu tygodnia usunięcie zostaną ze strony Zarządu Głównego Obrony Praw Ojca i z jego strony nazwiska pokrzywdzonych i od daty przekazania tych oświadczeń w żadnym z pism przekazanych przez oskarżonego do publicznej wiadomości, a dotyczących jego relacji z sądem, Zbigniew Kękuś nie wymieni już nigdy ich nazwisk (k. 2876-2877, t. XIX).

Ponadto oskarżony w końcowej części powyższego pisma pisze: „Nie miejcie mi za złe – jeśli znajdziecie niniejsze pismo na znanych Wam stronach internetowych – Państwo [tu wymienionych jest szóstka pokrzywdzonych] za złe, że Państwu nie składam takiej samej, jak Adresatom niniejszego pisma propozycji. Z Wami z ogromną radością spotkam się w Sądzie.” (k. 2877, t. XIX). Stawia to w innym świetle wyjaśnienia oskarżonego, który twierdził: „Pisma były umieszczane bez mojej wiedzy i zgody” (k. 3680, t. XXIII).

Twierdzeniu temu przeczy sam oskarżony także w piśmie z dnia 20 lipca 2004 r. (k. 119/2, t. I) pisząc: „Informuję, że elektroniczna wersja niniejszego wniosku, oraz wszystkich – do końca urwania, toczącego się przed hołdującym patologii i bezprawiu Wydziałem XI Cywilnym – Rodzinnym Sądu Okręgowego w Krakowie postępowania z mego powództwa – moich pism i odpowiedzi na nie umieszczane będą na internetowych stronach Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca – www.zgsopo.z.pl lub www.zgsopo.webpark.pl”.

Strona <http://zkekus.w.interia.pl> zaczynała się od słów: „Nazywam się Zbigniew Kękuś. Mam 46 lat.” (k. 268, t. II), po czym następowała historia sprawy z powództwa oskarżonego o rozwód. Na stronie umieszczone były pisma, w których oskarżony zniósł i zniwazał ustalonych w sprawie pokrzywdzonych.

We wszystkich pismach umieszczonych na stronach internetowych widnieje rozdzielnik, komu, oprócz adresata, zostały przekazane do wiadomości. W rozdzielniku zazwyczaj umieszczona jest strona internetowa www.zgsopo.webpark.pl.

Twierdzenia oskarżonego, że nie wiedział o zamieszczaniu jego pism w Internecie, nie są więc prawdziwe. Zbigniew Kękuś nie tylko dostarczał materiał, który miał być zamieszczony na stronach, ale także mógł decydować o jego usunięciu, co sam przyznaje. Nawet, jeśli fizycznie to nie on wprowadzał swoje pisma na strony internetowe, bo, na przykład, nie miał wystarczającej wiedzy z dziedziny informatyki i nie był administratorem stron, odbywało się to za jego zgodą. Potwierdza to również zdanie zawarte w piśmie z dnia 7 czerwca 2004 r., adresowanym do Włodzimierza Barana: „Wyłącznie dla Pana komfortu, by wybawić Pana z rozterek, nie być przyczyną Pana frustracji [...] nie umieściłem w niniejszym piśmie wykazu Adresatów jego kopii. Prześlę jednak – oczywiście – to pismo do przedstawicieli władz, administracji, mediów ... Elektroniczna wersja niniejszego pisma znajdzie się na internetowych stronach Zarządu Głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca” (k. 147/2, t. I). W piśmie z dnia 17 lutego 2005 r. oskarżony pisze: „Przecież ja przekazuję do publicznej wiadomości informacje o przebiegu, rozpoczętego w 1997 r. postępowania z mojego powództwa, dopiero od ... 2002 r.” (k. 581, t. III), a na stronie 591 akt, w tym samym piśmie, czytamy: „prezentuję tylko pierwsze cztery strony mego zażalenia z dnia 24.05.2004 r., prezentujące przedstawione przeze mnie SSO Teresie Dyrka zarzuty”. W piśmie z dnia 17 lutego 2005 r., skierowanym do Rzecznika Praw Obywatelskich, Zbigniew Kękuś napisał: „Ja się moimi pismami – gdy patologia postępowania Pana małżonki i SSR A. Wasilewskiej-Kawalek wobec moich dzieci sięgnęła ‘szczytów’ zacząłem ich treść podawać do publicznej wiadomości – przed bezprawiem, jakie Państwo uprawiacie, bronię.” (k. 587, t. III).

W wyjaśnieniach złożonych w dniu 15 marca 2011 r. oskarżony podaje, że zapisy na stronach internetowych www.zgsopo.webpark.pl

i zkekus.w.interia.pl zamieszczane były z komputera zarządu głównego Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca, a siedziba stowarzyszenia mieści się w Warszawie (k. 3679/2, t. XXIII). Jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, na potrzeby przesłuchania w drodze pomocy prawnej świadka Krzysztofa Łapaja – prezesa Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca, pod adresem podanym jako adres siedziby stowarzyszenia, tj. ul. .... 3. mieści się Natoliński Ośrodek Kultury. Stowarzyszenie nie ma w tym budynku żadnego pokoju, a członkowie SOPO spotykają się na ławce przed budynkiem (k. 3264, t. XXI). Na stronie internetowej Stowarzyszenia jest obecnie informacja, że spotkania jej członków odbywają się w kawiarence w budynku przy ul. Na Uboczu 3.

Krzysztof Łapaj, po uchyleniu części wyroku przez Sąd Najwyższy, przesłał do Sądu Rejonowego w Dębicy pismo z dnia 7 maja 2012 r. (k. 3885, t. XXIV), w którym poinformował, że w dniu 26 stycznia 2012 r. uczestniczył w rozprawie kasacyjnej przed Sądem Najwyższym i wie, że ma być przesłuchany w tej sprawie w charakterze świadka po wezwaniu na adres ul. .... Warszawa. Świadek zwrócił uwagę na to, że był już wzywany na ten adres, ale z uwagi na stan zdrowia nie mógł przyjechać do Dębicy, o czym informował Sąd, stan jego zdrowia jeszcze się pogorszył (zaawansowana cukrzyca i amputacja nogi), pod adresem nie mieszka od kilku lat i nikt nie odbiera tam korespondencji dla niego. W systemie PESFI-SAD jako adres stałego pobytu świadka widnieje ul. .... Warszawa. Krzysztof Łapaj wskazał adres oskarżonego jako swój adres do korespondencji. Świadek zaznaczył ponadto, że nie ma żadnych informacji w niniejszej sprawie, nic nie pamięta z uwagi na upływ czasu, nie ma żadnej dokumentacji Stowarzyszenia Obrony Praw Ojca z okresu objętego aktem oskarżenia, a do Sądu, z uwagi na wcześniej opisane problemy ze zdrowiem, nie stawi się.

Najwyższy Sąd polecił przesłuchać świadka Krzysztofa Łapaja. Sąd w niniejszym postępowaniu uznał, że jest to nadmiernie utrudnione i jednocześnie zbędne. Wcześniej opisane okoliczności potwierdzają to, że oskarżony Zbigniew Kękus nawet, jeśli sam nie umieszczał pism wskazanych w uzasadnieniu na stronach internetowych www.znsopo.webpark.pl i zkekus.w.interia.pl, to był ich autorem, czemu nigdy nie zaprzeczył, wiedział o tym, że znajdują się na tych stronach i miał wpływ na to, czy i na jak długo zostaną na nich umieszczone, o czym sami wspomina.

Opisane wyżej okoliczności świadczą o tym, że Zbigniew Kękus zrealizował swoim działaniem znamioną przedmiotowe przestępstwo z art. 212 § 2 k.k. i art. 216 § 2 k.k. Oskarżony niewątpliwie zniewazył i zniesławiał sędziów i adwokatów wymienionych w punktach 1.1.3.3.4.5.6.7.8.9.10.11.12.13.14.15.16 postanowienia, używając wobec nich przytoczonych wcześniej słów obelżywych i sugerując ich nieznaną prawość, uległość, głównie wobec pełnomocnika pozwanej w sprawie z powództwa

oskarżonego o rozwód, niesprawiedliwość, brak kwalifikacji merytorycznych i moralnych do wykonywania zawodu, posługiwanie się kłamstwem, celowe łamanie prawa lub jego lekceważenie, a nawet pogarda dla norm prawnych. Nie plega wątpliwości, że tego typu zarzuty podważają autorytet sędziego i adwokata i stawiają w złym świetle cały wymiar sprawiedliwości, co u innych osób, uczestników postępowań sądowych, może wywoływać wątpliwości co do obiektywizmu, profesjonalizmu i postawy pokrzywdzonych sędziów, a także profesjonalizmu i uczciwości adwokata. Oskarżony, kierując się własnym interesem i uprzedzeniami, systematycznie znieważał i zniesławiał każdą osobę, która w jakikolwiek sposób wzięła udział w postępowaniu z jego powództwa o rozwód (choćby rozpoznając jedno zażalenie, jak sędziowie: Jan Krémér, Maria Kus, Trybek i Anna Kówacz – Braun). Tego rodzaju zachowania oskarżonego zasługują na szczególną dezaprobatę, tym bardziej, że dokonane zostały za pośrednictwem Internetu.

Zbigniew Kękus używał przy tym słów i określeń uznanych powszechnie za obraźliwe, np. zero, moralne dno, zwyrodniały kłamca, zwyrodniale (o sędziach), żółtaczka (o sędzi), patologiczna postać, sędzina-lizus, patologiczna, zwyrodniała osobowość, sprawiające wrażenie zaburzonych psychicznie, do cna zdemoralizowany osobnik, postać wyjątkowo, szczególnie wstrętna.

Sąd zmienił ramy czasowe czynów zarzucanych oskarżonemu, biorąc pod uwagę ustalenia poczynione w toku niniejszego postępowania. Odnosnie zaś założeń stron www.zesopo.webpark.pl i zkekus.w.interia.pl oraz dat, w jakich pisma wymienione w treści uzasadnienia znajdowały się na wyżej wymienionych stronach. Zmianie uległa również treść zarzutów, z których, w punktach 1, 11, 12, 13 i 14, wyeliminowano działanie oskarżonego na stronie zkekus.w.interia.pl, zaś z punktów 15 i 16 "działanie" na stronie www.zesopo.webpark.pl.

Ostatnia zmiana we wszystkich przypadkach, poza czynem popełnionym na szkodę Włodzimierza Barana, skutkowałą zmianą kwalifikacji czynu przez eliminację z podstawy prawnej art. 12 k.k. Sąd ustalił bowiem, że przestępne zachowania oskarżonego w odniesieniu do pokrzywdzonych Danuty Kłosińskiej, Jadwigi Osuch, Anny Karcz – Wojnickiej, Małgorzaty Ferek, Mai Rymar i Krzysztofa Sobierajskiego ograniczały się do zapisów w jednym piśmie – co do czwórki pierwszych pokrzywdzonych z dnia 26 kwietnia 2004 r., co do Mai Rymar z dnia 1 kwietnia 2005 r., a Krzysztofa Sobierajskiego z dnia 17 lutego 2005 r. Pisma te umieszczone zostały na stronie wskazanej w punktach 11, 12, 13 i 14 postanowienia w bliżej nieokreślonych dniach w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r., kiedy to z pewnością na niej były, gdyż zostały tego dnia wydrukowane ze strony www.zesopo.webpark.pl, do dnia 12 lipca 2004 r., gdy prokurator ustalił, że strona ta została administracyjnie zablokowana.

Z tych samych powodów przyjęto takie same ramy czasowe odnośnie czynu popełnionego na szkodę Włodzimierza Barana, który był znieważany i zniesławiany pisaniami, zamieszczonymi w Internecie w tym czasie w bliżej nieustalonych dniach.

Z kolei pisma, w których oskarżony znieważał Maję Rymar i Krzysztofa Sobierajskiego, zamieszczono na stronie zkekus.w.interia.pl pomiędzy dniem założenia strony – 26 października 2004 r., a dniem wydruku wszystkich pism z tej strony, czyli 5 lipca 2005 r.

Z kolei Wiesława Zoll, Agata Wasilewska-Kawałek, Ewa Hańderek, Jan Kremer, Maria Kus-Trybek, Anna Kowacz-Braun i Agnieszka Oklejak zostali pokrzywdzeni zapisami z pism, które zostały umieszczone na stronie www.zgsopo.webpark.pl w bliżej nieustalone dni w okresie od dnia 17 grudnia 2003 r. (z tej daty pochodzi wydruk pisma z dnia 16 czerwca 2003 r.) do dnia ustalenia przez oskarżyciela, że strona została zablokowana oraz na stronie zkekus.w.interia.pl w okresie od dnia założenia strony, tj. 26 października 2004 r., do dnia 5 lipca 2005 r., kiedy prokurator wydrukowała wszystkie pisma Zbigniewa Kękusia zamieszczone na tej stronie.

Izabela Strózik i Teresa Dyrga zostały pokrzywdzone w pismach, które zostały umieszczone na stronie www.zgsopo.webpark.pl w bliżej nieustalone dni w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. (w tym dniu je wydrukowano), do dnia ustalenia przez oskarżyciela, że strona została zablokowana oraz na stronie zkekus.w.interia.pl nie wcześniej niż w dniu założenia strony, tj. 26 października 2004 r., a nie później niż w dniu 5 lipca 2005 r., kiedy prokurator wydrukowała te pisma ze strony.

Zbigniew Kękus był i znieważał również Andrzeja Zolla, który w okresie wskazanym w punkcie II.17 postanowienia pełnił funkcję Rzecznika Praw Obywatelskich. Rzecznik Praw Obywatelskich jest organem konstytucyjnym wymienionym między innymi w art. 208 Konstytucji. Pod adresem osoby piastującej ten urząd Zbigniew Kękus wysuwał oskarżenia o poplecznictwo, „uprawianie prywaty”, sprzeniewierzenie się ślubowaniu, Konstytucji, łamanie prawa, o czym była już mowa wcześniej. Andrzej Zoll nazywany był przez oskarżonego zwyrodnialcem i zwyrodniałym Rzecznikiem Praw Obywatelskich. Gdyby Andrzej Zoll nie pełnił funkcji Rzecznika, nie stałby się obiektem ataków oskarżonego. Zarzuty Zbigniewa Kękusia w gruncie rzeczy ograniczały się do jednego – wykorzystywania przez Andrzeja Zolla swojej pozycji Rzecznika. Wszystkie miały związek z funkcją, którą pełnił. W tej sytuacji Sąd nie ma żadnych wątpliwości, że to nie osoba prywatna Andrzej Zoll, a Rzecznik Praw Obywatelskich w osobie Andrzeja Zolla został znieważony i poniżony przez Zbigniewa Kękusia, a zachowanie oskarżonego godziło w powagę tego urzędu. Odnośnie ram czasowych czynu Sąd przyjął, iż miał on miejsce na stronie www.zgsopo.webpark.pl pomiędzy dniem 17 grudnia 2004 r. (wydruk pierwszych pism, w których zamieszczono ubliżające i zniesławiające treści, pochodził z tego dnia), a dniem 12 lipca 2004 r. – gdy ustalono, że strona została

zablokowana, zaś na stronie zkekus.w.interia.pl w okresie od dnia założenia strony do dnia wydruku jej zawartości, zawierającej pisma wskazane wcześniej w uzasadnieniu.

Powyższe świadczy o zrealizowaniu przez oskarżonego przedmiotowych znamion przestępstwa z art. 226 § 3 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zgodnie z treścią art. 427 k.p.c. posiedzenia w sprawach o rozwód odbywają się przy drzwiach zamkniętych, chyba że obie strony żądają publicznego rozpoznania sprawy, a sąd uzna, że jawność nie zagraża moralności. Postępowanie w sprawie XI CR 603/04 z powództwa Zbigniewa Kękusia przeciwko Marii Kękuś o rozwód toczyło się z wyłączeniem jawności, tymczasem oskarżony w swoich pismach relacjonował jego przebieg, cytował fragmenty orzeczeń, zarządzeń i pism, a nawet dołączał do nich kopie tych dokumentów. Swoje pisma z tymi informacjami rozpowszechniał w Internecie. Tym samym oskarżony wypełnił swoim działaniem znamiona przedmiotowe czynu z art. 241 § 2 k.k.

Sąd zważył, co następuje:

Z uwagi na zasadę wyrażoną w art. 443 k.p.k., który na mocy art. 545 § 1 k.p.k. ma zastosowanie w postępowaniu sądowym po wznowieniu na korzyść oskarżonego, w toku niniejszego postępowania Zbigniewowi Kękusowi nie można było zarzucić popełnienia przestępstw z oskarżenia publicznego, według kwalifikacji podanej w akcie oskarżenia w punktach 1, 3-16, a jedynie przestępstw z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 216 § 2 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Ściganie takich czynów odbywa się z oskarżenia prywatnego (art. 216 § 5 k.k. i art. 212 § 4 k.k.). Na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2013 r. prokurator objął te sprawy ściganiem z urzędu. Należy zauważyć, że czyn z punktu 1.2 postanowienia od początku był czynem z oskarżenia prywatnego, ściganym przez prokuratora z urzędu.

Do powyższych czynów stosuje się przepisy o przedawnieniu karalności obowiązujące w sprawach z oskarżenia prywatnego, czyli art. 101 § 2 k.k. i art. 102 k.k. Z treści tych przepisów wynika, że karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później niż z upływem trzech lat od jego popełnienia, przy czym, jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność przestępstwa ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Pokrzywdzonych przesłuchano w toku postępowania przygotowawczego w dniach 27.08.2004 r., 8.09.2004 r., 10.09.2004 r., 13.09.2004 r., 21.09.2004 r., 25.10.2004 r., 10.11.2004 r., 20.12.2004 r., 18.02.2005 r. i 21.06.2006 r. Nie

wskazali oni dokładnie. Kiedy dowiedzieli się o umieszczonych na stronach Internetowych treściach ich znieważających i osobie domniemanego sprawcy, niemniej większość wiedziała o tym przed przesłuchaniem, a tylko nieliczne osoby zapoznano z tymi treściami dopiero w czasie przesłuchania.

Włodzimierz Baran dowiedział się o upublicznieniu pism Zbigniewa Kękusia w Internecie z tych właśnie pism, na które odpisywał w okresie od stycznia 2003 roku do dnia 3 września 2004 r. Pokrzywdzony sprawdził to i odszukał pisma w sieci (zeznania z dnia 8 września 2004 r., k. 137/2). Wiesława Zoll dowiedziała się o nich w trakcie sprawy rozwodowej państwa Kękusów, w której występowała jako pełnomocnik pozwanej (zeznania z dnia 25 października 2004 r., k. 188/2). Agata Wasilewska – Kawałek o pismach dowiedziała się dopiero w toku postępowania przygotowawczego (zeznania z dnia 8 września 2004 r., k. 150). Izabela Strózik słyszała jedynie o publikacji pism w Internecie (zeznania z dnia 21 września 2004 r.). Ewa Hańderek o pismach dowiedziała się od kolegów z sądu po powrocie do pracy po długim zwolnieniu lekarskim (zeznania z dnia 18 lutego 2005 r., k. 238/2). Jan Kremier zeznał, że wiadomo mu, iż oskarżony zaczął wymieniać jego nazwisko w swoich pismach i publikować je w Internecie po rozpoznaniu przez niego jednego z zażaleń Zbigniewa Kękusia (zeznania z dnia 8 września 2004 r., k. 135/2). Maria Kus – Trybek znalazła pismo Zbigniewa Kękusia w Internecie też dopiero po sprawie owego zażalenia, tj. po dniu 4 marca 2002 r. (zeznania z dnia 21 września 2004 r., k. 158/2). Ania Kowacz – Braun dowiedziała się o wszystkim od kolegów (zeznania z dnia 20 grudnia 2004 r., k. 210/2). Agnieszce Oklejak o publikacjach w Internecie powiedziała rodzina męża z Austrii (zeznania z dnia 21 września 2004 r., k. 162). Jadwiga Osuch dowiedziała się o nich od znajomych (zeznania z dnia 12 czerwca 2006 r., k. 2409/2). Anna Karz – Wojnicka wiedziała o tym, iż pisma Zbigniewa Kękusia pojawiły się w Internecie (zeznania z dnia 27 sierpnia 2004 r., k. 130/2). Małgorzata Ferek dowiedziała się o wszystkim po zawiadomieniu z prokuratury w toku postępowania przygotowawczego, wtedy zainteresowała się sprawą (zeznania z dnia 10 listopada 2004 r., k. 207/2). Maja Rymar o sprawie dowiedziała się od Agnieszki Oklejak (zeznania z dnia 10 września 2004 r., k. 154). Krzysztofowi Sobierajskiemu powiedzieli o pismach koledzy z wydziału (zeznania z dnia 13 września 2004 r., k. 155/2).

Wobec niemożności ustalenia konkretnych dat, w jakich pokrzywdzeni dowiedzieli się o znieważających i zniesławiających ich pismach, Sąd, obliczając termin przedawnienia karalności, przyjął okres trzech lat od daty czynu.

Z kolei karalność przestępstw określonych w art. 226 § 3 k.k. i art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w art. 241 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., ściganych z oskarżenia publicznego, ustaje, na podstawie art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k., z upływem pięciu lat od ich popełnienia,

przy czym, jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność przestępstw ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Sąd przyjął, iż chwilą popełnienia przestępstwa polegającego na umieszczeniu w sieci Internet znieważających lub zniesławiających pism, jest chwila dokonania danego wpisu. Sąd podziela w tym względzie argumentację Sądu Najwyższego przedstawioną w uzasadnieniu postanowienia z dnia 29 czerwca 2010 r., I KZP 7/10, że przestępstwo tego typu popełnione jest wówczas, gdy sprawca swoim zachowaniem wyczerpie wszystkie znamiona określone w przepisie karnym i choć możliwe jest, że interesy pokrzywdzonego naruszane są tak długo, jak długo na portalu internetowym dostępna jest publicznie treść, która go zniesławia, to nie przesądza to o „trwałości przestępstwa, ale jedynie o możliwości zakwalifikowania go jako ‘przestępstwa o skutkach trwałych’”.

Wszystkie czyny zarzucane oskarżonemu popełnione zostały w bliżej nieustalonych dni, niemniej ustalono datę, po jakiej z pewnością nie mogły zostać popełnione, a to 12 lipca 2004 r. i 5 lipca 2005 r. Postępowanie w niniejszej sprawie wszczęto w dniu 2 listopada 2005 r., a więc w okresach wskazanych w art. 101 § 1 i § 2 k.k.

W tej sytuacji, w świetle treści art. 101 § 2 k.k. i art. 102 k.k., karalność przestępstw, o których mowa w punktach I.1 i I.4 ustala z dniem 12 lipca 2012 r., zaś czynów z punktów I.2-10, I.15 i I.16 z dniem 5 lipca 2013 r., natomiast, na podstawie art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k., karalność czynów z art. I.17 i I.18 ustala z dniem 5 lipca 2015 r.

Z uwagi na powyższe, orzeczono, jak w punktach I i II postanowienia, na podstawie powołanych tam przepisów.

Wynagrodzenie obrońcy z urzędu obliczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 oraz § 2 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Za podstawę wynagrodzenia Sąd przyjął podwójną stawkę minimalną z uwagi na obszerność i zawilgość sprawy.

Ponieważ, zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k., w przypadku umorzenia postępowania koszty procesu ponosi Skarb Państwa, orzeczono, jak w punkcie IV postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność

Stasiek Sekretarz
Magdalena Jedynak

